

»Jännitys tunkeutuu vaatteiden ja ihon alle kuin länsituuli.» - TARA

Kristina Ohlsson

MYRSKYNVARTIJA

WSOY

Kristina Ohlsson

MYRSKYNVARTIJA

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainauksen s. 377 August Strindbergin näytelmästä
Uninäytelmä suomentanut Jusa Peltoniemi

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
STORMVAKT

© KRISTINA OHLSSON 2020

SUOMENKIELINEN LAITOS © PEKKA MARJAMÄKI JA WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-47491-4

PAINETTU EU:SSA

Isälle ja äidille

Kesä oli myrskyisin vuosikymmeniin. Jopa vanhemman ikäpolven kalastajat ällistelivät surkeaa säätä. Sanottiin, että tuuli oli paljon tavallista navakampi ja että se enteili onnettomia aikoja. Myrskyjen takia länsirannikon luonnonkauniit kylät joutuisivat vielä sekasorron valtaan.

Useimmat pudistelivat päätään moisia ennustuksia kuullessaan. Tuuli oli tuulta, ja joskus se vain sattui puhaltamaan tavanomaista kovempaa. Yksikään järkevä ihminen ei kuvitellut, että tuuli voisi tuoda tullessaan vastoinkäymisiä.

Kesä ei ollut kuitenkaan sujunut kommelluksitta. Itse asiassa ihmiset olivat panneet merkille jo toukokuussa, että muutoksia oli luvassa. Kuten tavallista, minkäänlaisia ennakkovaroituksia ei annettu. Eräänä päivänä Kungshamnin ainoa hautausoimisto vain pantiin myyntiin. Se ei olisi sinänsä saanut osakseen erityisen paljon huomiota, ellei asiaan olisi liittynyt muuan pieni yksityiskohta:

Hautausurakoitsija – seitsemääkymmentä lähestyvä mies – oli joutunut romanssihuijauksen uhriksi ja menettänyt kaikki säästönsä itseään nuoremmalle naiselle.

Hänen piti myydä kiinteistö, jossa hautausoimisto oli toiminut, ja muuttaa pois paikkakunnalta. Huijauksen aiheuttama

häpeä oli liian syvä, ihmisten juorut turhan musertavia ja velat paljon suurempia kuin hänen varallisuutensa.

Kungshamnissa ei yleensä tapahtunut juuri mitään, joten huijatuksi joutuneen hautausurakoitsijan tarina levisi kulovalkean tavoin. Ja kun ihmiset pääsivät kunnolla vauhtiin, kertomukseen syntyi lukemattomia sivuhaaroja. Kuinka pitkään kestäisi ennen kuin hautaustoimistolle löytyisi uusi omistaja? Liikkeen näyteikkunat olivat tyhjillään, ja kiinteistövälittäjän logolla varustettu Myytävänä-kyltti alkoi näyttää sään pieksemältä. Kyltti tosin näytti kulahtaneelta heti ensimmäisen viikon jälkeen, mutta kun rakennus oli ollut tyhjillään liki kaksi kuukautta, ihmiset alkoivat tuumia, oliko välittäjälle kenties tapahtunut jotakin.

Tämä nimenomainen huhu ei saanut tuulta alleen, sillä kaikki lukutaitoiset pystyivät todentamaan paikallislehti *Bohusläningenistä*, että hautaustoimisto oli viimeinkin myyty. Uusi omistaja – Tukholmasta kotoisin oleva mies – käynnistäisi oman yritystoimintansa syyskuun alussa.

Paikalliset pälyilivät toisiaan ja miettivät, mikä tämä tukholmalainen oli miehiään. Mikä kumma oli saanut pääkaupungista kotoisin olevan ihmisen muuttamaan länsirannikolle? Oliko hänellä kenties sukulaisia Kungshamnissa?

Viikot kuluivat, ja sitten olikin elokuun puoliväli. Loma-aika oli ohi. Turistit pakkasivat kimpsunsa ja kampsunsa ja menivät takaisin kotiin, ja niin tekivät myös alueen kesäasukkaat. Kutakuinkin silloin ihmiset alkoivat jälleen tarinoida tukholmalaismiehestä, sillä paikallisten korviin oli hiljattain kiirinyt uudenlainen huhu.

Hautaustoimiston ostanut mies ei ollutkaan hautausurakoitsija.

Hänellä oli kuulemma toisenlaisia suunnitelmia hautaus-toimiston varalle. Kukaan ei tiennyt tarkalleen millaisia, mutta

joku kuiski jotain siihen suuntaan, että tukholmalainen aikoi perustaa bordellin. Sen enempää ei tarvittukaan, kun huhumylly alkoi jo pyöriä täyttä häkää.

Juurut kiihtyivät entisestään, kun kävi ilmi, missä uusi omistaja aikoi asua.

Mies oli päättänyt muuttaa Kungshamnin sijaan Hovenäsetiin – noin kolmen kilometrin päässä sijaitsevaan vanhaan kalastajakylään. Eikä siinä sinänsä olisi ollut mitään kummaa, ellei hän olisi päättänyt asettua Janssonien vanhaan taloon. Näin väitti itse Janssonin pariskunta, joten siihen oli pakko uskoa.

Janssonien taloon ei ollut löytynyt vakituista vuokralaista lähes kolmeenkymmeneen vuoteen, ja aivan syystäkin. Ihmisten puheiden mukaan oli täysin aiheellista olettaa, ettei kukaan haluaisi asua siellä pysyvästi. Sitä tuo vastikään paikkakunnalle muuttanut tukholmalainen ei tietenkään voinut tietää. Muuten hänessä olisi ollut pakostakin jotain vikaa. Yksikään täyspäinen henkilö, joka oli perillä Janssonien talon tapahtumista, ei muuttaisi sinne vapaaehtoisesti.

Ei yksikään.

Edes herra ja rouva Jansson, jotka sentään omistivat talon, eivät halunneet asua siinä. He tyytyivät vuokraamaan sitä kesäaikaan turisteille, muulloin se sai seistä tyhjillään.

Sitten koulu alkoi taas.

Kesästä oli jäljellä ainoastaan navakkana puhaltava tuuli, jonka piti siis olla muutoksien ja pimeiden aikojen ennusmerkki. Pikkuhiljaa huolestuneisuus alkoi levitä paikallisten keskuudessa, eikä kukaan osannut oikein selittää, mikä siihen oli syynä.

Jotakin kamalaa tapahtui.

Eivätkä he voineet tehdä muuta kuin odottaa.

25. ELOKUUTA

"Minä yksin tiedän, että kaikki on ohi"

Tuuli oli yltynyt myrskyksi. Agnes Eriksson kuuli puhurin ujeltavan ulkona ja ajatteli: Ei niin paha ettei jotain hyvääkin. Kehno sää tarjosi tekosyyin lähteä pois kotoa, ja se oli hyvä. Hän huusi Fredrikin nimeä ja ilmoitti, että pyörähtäisi ulkona mutta tulisi pian takaisin. Hän sanoi menevänsä tarkistamaan, että vene oli kiinnitetty kunnolla laituriin.

Kello oli vähän yli kuusi ja sade niin rankka, että ulkona vallitsi varsinainen maailmanlopun tunnelma. Eipä sillä, ei hän moiseen tunnelmaan päästäkseen huonoa säätä tarvinnut. Kaikki oli loppu. Tilalle tulisi jonkin sortin uusi alku. Miten siinä sitten kävisi, siitä hänellä ei ollut aavistustakaan.

Agnes veti polviin yltävät vihreät kumisaappaat jalkaan ja puki ylleen punaisen sadetakin. Hän napitti takin huolellisesti. Hän inhosi sadetta. Hän inhosi tuulta. Ja länsirannikolla molempia oli tarjolla liikaa ja liian usein.

Jos hän olisi itse saanut valita, hänen uudessa elämässään olisi enemmän aurinkoa ja vähemmän myrskyjä.

Fredrik ilmestyi eteiseen.

– Haluatko, että tulen mukaan?

Agnes pudisti päätään.

– Ei tarvitse, menen yksin. Turha molempien on kastua.

Hän yritti pitää äänensä mahdollisimman kepeänä. Hän ei todellakaan halunnut ketään mukaansa.

– Otin lihan jääkaapista, Fredrik sanoi. – Meidänhän piti grillata tänään, mutta taidankin pistää sen uuniin paistumaan. Lisukkeina keitettyjä perunoita ja kermaviilikastiketta. Sekoitan siihen kaapista jotain.

Agnes nyökkäsi ja laski kätensä ovenkahvalle.

– Kuulostaa hyvältä. Syödään sitten kun tulen takaisin.

Fredrik oli omassa elämässään aivan eri tilanteessa kuin Agnes. Toki hän oli läsnä heidän yhteisessä arjessaan, jossa Agnes kävi koulussa opettamassa ja Fredrik otti hoitaakseen uusia rakennusprojekteja Smögenillä. Tuo arki eteni yhtä ennalta arvattavasti kuin pysähtynyt kello, joka osoitti aina yhtä ja samaa aikaa.

Minä yksin tiedän, että kaikki on ohi, Agnes ajatteli.

Hän naulitsi katseensa Fredrikiin.

– Tulen pian takaisin.

Agnes halusi ulos, jonnekin pois. Hän kaipasi kaikkea, mitä ei ollut saanut mutta olisi kipeästi tarvinnut.

Hän oli syyllistynyt kamalan suuriin virheisiin. Hän ei voinut mitenkään puolustella tekemiään asioita ja aiheuttamiaan harmejä. Hänen täytyisi maksaa synneistään, siitä hän oli hyvin tietoinen. Tuo tietoisuus toi mukanaan myös hitusen huojennusta. Tilanteesta oli kuin olikin ulospääsy. Se oli ainoa seikka, joka antoi hänelle vielä toivoa.

Tuuli tempoi ovea, kun hän työnsi sen auki. Sade piiskasi maata. Kylmä viima puhalsi suoraan eteiseen, ja hän kiihuhti ulos ovesta. Sitten hän meni takaisin sisään.

Fredrik ei ollut ehtinyt liikahtaakaan.

– Unohtuiko jotain?

Agnes pudisti päätään.

– Isakin pyörä on pihatiellä. Voitko sanoa hänelle, että veisi sen autotalliin?

Pojalle täytyi jatkuvasti nalkuttaa kaikesta. Pyörääkään ei ollut korjattu, se vain seisoj ulkona käyttämättömänä.

Isak ei millään oppinut tekemään aloittamiaan asioita loppuun, kantamaan vastuuta mistään.

– Totta kai, Fredrik totesi. – Käyn sanomassa nyt heti.

Agnes meni uudestaan ulos rajuilman kouriin. Hän nosti sadetakin hupun ja lähti kävelemään ripein askelin jalkakäytävää pitkin. Satama oli lähellä, mutta kuitenkin juuri riittävän kaukana. Hän ei enää ikinä menisi sinne tyydyttämään kaipautaan, joka oli niin häpeällinen, ettei hän kyennyt pukemaan sitä sanoiksi.

Sade lankesi hänen kasvoilleen kuin jääkylmä kalvo.

Sateenvarjoa ei voinut käyttää. Viima olisi vääntänyt sen ruttuun kahdessa sekunnissa.

Agnes työnsi kylmettyneen kätensä taskuun ja puristi puhelintaan. Toisessa takintaskussa oli veitsi. Hän toivoi, ettei hänen tarvitsisi käyttää sitä.

Laitureihin kiinnitetyt veneet keinuivat levottomina puolelta toiselle niin ulko- kuin sisäsatamassakin. Agneksen ja Fredrikin vene oli ulkosatamassa, mutta sinne hän ei ollut menossa. Hän pysähtyi sen sijaan uimapaikan tuntumassa olevan ranta-aittarivistön viereen. He olivat Fredrikin kanssa juhlistaneet sitä päivää, jolloin olivat viimeinkin saaneet oman aittansa. Se sijaitsi täydellisellä paikalla uimarannan ja venelaiturin lähellä. Mutta Agnes ei ollut menossa myöskään heidän rantaa-aittaansa.

Rantalaituri oli sateen liukastama. Kesä tuntui jo nyt pelkältä kaukaiselta muistolta. Laituriin kiinnitetyt veneet tem-

poivat kiinnitysköysiään ikään kuin haluaisivat paeta myrskyä ja sadetta.

Niin kuin minäkin, Agnes tuumi.

Kauimmaisen aitan ikkunassa hehkui kelmeä valo. Sinne hän oli menossa.

Aitan ovi natisi, kun Agnes avasi sen ja kurkisti sisään.

Aitassa näkyi varjomainen ihmishahmo.

Pian, Agnes ajatteli. Pian kaikki tämä on ohi.

Täysin varma hän ei kuitenkaan voinut olla. Muuten hän ei olisi ollut niin peloissaan.

Sydän pamppaili.

Tällä hetkellä hänelle oli tärkeintä saada varmuus vaitiolosta ja siitä, ettei hänen rikoksensa tulisi yleiseen tietoon.

Agnes astui sisään ranta-aittaan ja sulki oven takanaan.

Nyt tai ei koskaan.

Vähän ennen keskiyötä August nousi bussista Hovenäsetin sillan pysäkillä. Ulkona oli yhtä pimeää kuin joulun tienoilla, joskin sää oli jonkin verran leudompi. Leudompi mutta yhtä kaikki ankara. Tuuli riepotti hänen takkiaan, ja maa oli märkä. Matkan aikana oli satanut mielettömän paljon.

August hengitti sisäänsä viileää maalaisilmaa. Viimeinkin hän oli perillä. Hän oli noussut viimeiseen Göteborgista lähteneeseen bussiin puoli kymmeneltä illalla ja vaihtanut Uddevallassa toiseen. Hän totesi, että linja-auto oli saapunut aiemmin kuin aikataulussa oli luvattu. Sellaista luultavasti tapahtui vähän väliä näin harvaan asutulla alueella. Matkustajia nousi kyytiin hädin tuskin joka kolmannelta pysäkiltä.

Kuljettaja odotti kärsivällisesti sillä välin kun August poimi matkalaukkunsa bussin tavaratilasta. August laski laukut. Niitä oli yhteensä kolme. Hän läimäytti tavaratilan luukun jälleen kiinni, ja pian bussi oli kadonnut näkyvistä.

August vilkuili ympärilleen. Yötaivaalla häämötti raskaita pilviä.

Paikka oli juuri sellainen kuin äiti oli kertonut.

Äidin mukaan Hovenäsetissä tuuli ja satoi jatkuvasti. Hän ei ollut kuulemma koskaan nähnyt kaunista päivää, vaikka

oli monen vuoden ajan viettänyt Hovenäsetissä muutaman viikon joka kesä. Heidän perheensä oli käynyt siellä Augustin isovanhempien takia. Mummilla ja ukilla oli ollut Hovenäsetissä kesämökki, ja he olivat kuolemaansa saakka väittäneet, että vaikka sää saattoi välillä olla vähän epävakainen, Hovenäset oli yleisesti ottaen suurenmoinen paikka. Augustilla ja hänen vanhemmillaan oli vain ollut huono tuuri sään suhteen, kun he olivat käyneet kylässä.

Joka ikinen kerta.

August jätti laukkunsa maahan ja käveli sillan toiselle puolelle. Tuonnempana häämöttivät pienen taajama-asutuksen ääriviivat ja varjot, mutta oli liian pimeää, jotta talot olisivat erottuneet selvästi. Sillä ei ollut merkitystä, koska August tiesi muutenkin, mikä häntä oli odottamassa. Satakunta valkoista puutaloa, muutama punainen ranta-aitta ja niiden takana rykelmä dramaattisen korkeita kallioita.

Kerrassaan viehättävä paikka.

Äiti olisi yllättynyt, jos olisi nähnyt hänet nojaamassa voimakkailla käsivarsillaan sillankaiteeseen ja katsomassa merta ja tulevaa asuinpaikkaansa. Vielä enemmän äiti olisi yllättynyt, jos olisi tiennyt, mitä hän parhaillaan tuumasi.

Hän piti itseään jonkinlaisena paluumuuttajana.

Siitäkin huolimatta, että hän oli viettänyt Hovenäsetissä vain muutaman kesän lapsena eikä ollut käynyt siellä melkein kolmeenkymmeneenviiteen vuoteen. Isovanhemmat olivat myyneet kesämökin hänen ollessaan kymmenvuotias, ja vaikka hän oli siitä lähtien kaivannut takaisin Hovenäsetiin, hän ei ollut käynyt siellä tällä välin kertaakaan.

August ei ollut aikonut muuttaa länsirannikolle. Hän oli etsinyt itselleen kesäasuntoa, mielellään sellaista joka oli hieman

kunnostuksen tarpeessa. Sen suurempaa elämänmuutosta hän ei ollut kaavaillut. Ei ennen kuin oli nähnyt ilmoituksen, jossa sanottiin, että Kungshamnin vanha hautausmisto oli myytävänä. Hän oli istunut tietokoneen ääressä, katsellut asuntoilmoituksen yhteydessä olleita kuvia ja tuntenut onnen huumaa.

Tätä mahdollisuutta hän oli odottanut.

Tästä tulisi hänen uusi elämänsä.

Hän oli tietenkin käynyt katsomassa taloa ja tilannut kuntotarkastuksen – ihan niin haltioissaan hän ei ollut, että olisi rynnännyt suin päin ostamaan sen – ja kun kaikki oli tuntunut olevan kunnossa, häntä ei ollut hillinnyt enää mikään. Hän ei halunnut pyörittää hautausmistoa, vaan hänellä oli aivan toisenlaisia suunnitelmia. Hän oli allekirjoittanut kauppakirjan neljä viikkoa sitten. Sen enempää aikaa hän ei ollut tarvinnut järjestääkseen asiat kuntoon Tukholmassa ja valmistautuakseen muuttoon.

Takaa kuului auton torven tuuttaus.

August pyörähti ympäri.

Tien laitaan laukkujen viereen oli pysähtynyt harmaa Saab.

Ratissa istui mies, matkustajan penkillä nainen. Mies kampeksi ikkunan alas.

– Oletko sinä August?

– Kyllä vain, August sanoi.

Nainen näytti huojentuneelta.

– Olimme hieman epävarmoja, hän sanoi. – Kun ottaa huomioon sinun sukunimesi. Emme uskoneet, että...

Mies selvitti kurkkuaan.

– Emme uskoneet, että sukunimi voisi olla Strindberg. Varsinkin kun etunimesi on August.

– Se minun sukunimeni kuitenkin on, August sanoi. – Te olette ilmeisesti Esmeralda ja Sven Jansson.

Mies ja nainen nyökkäsivät. He nousivat autosta ja tervehtivät Augustia kädestä pitäen. Heiltä August oli vuokrannut talon, josta tulisi hänen kotinsa seuraavan vuoden ajaksi.

– Kiitos, että tulitte vastaan, August sanoi.

– Tottahan toki, Esmeralda sanoi. – Ei tästä ole pitkä matka, mutta sillä tuskin on väliä, kun on noin paljon matkatavaroita.

Sven nosti Augustin laukut Saabin tavaratilaan.

– Paljon ja paljon, Sven sanoi. – Minusta tässä on aika vähän.

– Loput kuormasta tulee muuttofirman autolla muutaman päivän päästä, August sanoi.

– Niinhän hän kirjoitti lähettämässään kirjeessä, Esmeralda sanoi Svenille.

– Missä kirjeessä? Sven ihmetteli.

– Tarkoitan siis meilissä, Esmeralda sanoi ja kääntyi Augustin puoleen. – Tiedätkin jo, että talo on osittain kalustettu. Pärjäätkyllä siihen asti, kunnes omat tavarasi tulevat.

Sven läimäytti tavaratilan kannen kiinni.

Samassa ohi ajoi kaksi poliisiautoa. Hälytysvalot vilkkuivat katolla, mutta sireenit eivät soineet. August jäi katsomaan autojen perään.

– Eräs tšekäläinen nainen on ilmoitettu kadonneeksi, Esmeralda sanoi. – Siitä on nyt muutama tunti.

– Kyllä hänet varmasti pian löydetään, Sven sanoi. – Nyt mennään.

»Ensiluokkaisen, suolavedeltä tuoksuvan rikosromaanin mausteena on antiikkiesineitä ja aimo annos romantiikkaa.»

- FEMINA

HOVENÄSET, RUOTSIN LÄNSIRANNIKKO.

Pidetty opettaja katoaa pikkukylästä jälkiä jättämättä. Samana päivänä rauhallista elämää kaipaava pörssihai August Strindberg muuttaa paikkakunnalle haaveenaan perustaa oma antiikkiliike. Katoaminen ravistelee idyllistä kyläyhteisöä, ja poliisi etsii naista päivin öin rikoskomisario Maria Martinssonin johdolla. Samaan aikaan kun toivo kadonneen löytämisestä hiipuu, August tutustuu kylän salaperäiseen historiaan. Mitä meren ja tuulen pieksessä lintukodossa oikein on meneillään? Ja miksi Augustista tuntuu, että hän on osa jutun ratkaisua?

Suosikkikirjailija Kristina Ohlssonin uusi jännityssarja alkaa.

	
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-47491-4